

ELS ESQUEMES TRINITARIS DEL MAL S'ANAVEN DIBUIXANT A LA PANTALLA AMB UNA CLAREDAT FRANCAMENT ELEMENTAL

CATALUNYA RÀDIO

Criminals a Alcanar

Un d'aquests dilluns, el periodista Carles Porta, exiliat del periodisme de paper, més viu que la tinya, va mostrar la segona part d'un assassinat doble que es va produir el 2008 a Alcanar. La didàctica aplicada als crims deu ser el sùmmum de la didàctica.

Els esquemes trinitaris, en aquest cas, la trinitat del mal, s'anaven dibuixant a la pantalla amb una claredat elemental: noms sense cognoms, noms enganyosos, noms purament denotatius, sense ni malnom, sense sucre sentimental afegit ni encara menys sense psicologia ni a penes context o circumstància o biografia. Tot molt mesurat, escan-

dit, lent, gens barroc. El ritme de l'essencial. La mètrica de la substància dels fets. No cal imaginar res: se'ns dona ja mig imaginat, cuinat. Només cal escalfar al microones de la imaginació.

Deu tranquil·litzar més el públic saber que el mal és cec i boig que no pas interpretar que té lògica i causes: l'esquerra sempre havia explicat el mal com un dèficit d'educació i de riquesa, sobretot de riquesa. Al reportatge l'únic elevador eren les imatges aèries. La resta molt arran de terra: les cases de prostitució anomenades amb tota simplicitat Porki's, i els cotxes de gamma alta, un Mercedes Benz robat i revenut a

baix preu, una mena de paradís bàsic: putes brasileres i Mercedes Benz barats. Que fos a Alcanar, fora vila, també tenia una lògica: els marges de l'imperi urbà barceloní, l'extraradi rural, la terra ignota. Un novel·lista hi hauria ideat un artefacte de passió, una defensa de Bacus, un pessic de romanticisme, una ambició noble, un escriptor desvagat aspirant a premi Goncourt, una mica de sexe amb amor, una taula de pastar pa amb una dona de bandera eixarrancada. Però a la història no hi havia a penes res a pelar: només algú que havia imaginat que un senyor que revèn cotxes de luxe disposa de molts feixos de diners. Una pura imaginació basada en la vanitat. Feixos de bitllets.

Carles Porta ja li ha pres la mida al públic; ara només li cal anar munyint la vaca de la mala llet. Els artificis són coneguts; els narradors?, els mateixos policies, de cara a càmera; les llicències literàries?, reduïdes a la mínima expressió com ara, un detall mínim. Una llauna de Coca-cola light oblidada al lloc del crim recorda Txékhov, pot decantar una recerca. Els acabaments sense música de fons. Resumint: després d'anys de miralls convergents enganyosos, ara toca una realitat plana i republicana, un personatge rabassut i enganyós. Sempre amb perdó de les classes més baixes. O potser encara més: dels desclassats, els desplaçats, els immigrants, els sense nord, les dones enganyoses que són enganyades.

Aquella mena de relats que fan exclamar a les padrines de cabells blancs "tan bé que s'està a casa!" i als periodistes "que viu que és aquest Carles Porta". Com es nota que realment s'ho passa pipa!